

Šarlotei Linkai atkal ir izdevies izveidot ļoti sarežģītu stāstu, kuru spriedzes ziņā grūti pārspēt.

Hamburger Morgenpost

Linka arī šoreiz prasmīgi ieskatās dziļi cilvēku dvēseles dziļēs.

Kronen Zeitung

Atkal pamatīga spriedze kriminālo trilleru karalienes izpildījumā!

Hannoversche Allgemeine Zeitung

Spriedzes karaliene.

BUNTE

Man patīk Šarlotes Linkas trilleri un kriminālromāni, un, lasot šo, es brīžiem aizmēroju elpu. Jo tuvāk beigām tiku, jo vairāk tas mani apdullināja. Slepkavas balss liek skudriņām skriet pār muguru! Beigas ir absolūti neparedzamas un ļoti veiksmīgas. Un galvenais... trakas. Lielisks romāns. Noteikti izlasiet!

Chloe Jensen

Kad grāmatu biju izlasījusi līdz pusei, man bija grūti nolikt to malā, un otro pusi es izlasīju vienā piegājienā. Autore virza lasītāju pa maldu takām, un īsti nevar uzminēt, kurš ir slepkava. Katrā ziņā es biju ļoti pārsteigta, jo turēju aizdomās citu cilvēku. Aizraujošs, satricecošs romāns!

Katrin Orth

Romānā ir pārsteidzoši pagriezieni līdz pat pārsteidzošajām beigām.

Ilka Arndt

Sarežģīts, valdzinošs un pārsteidzošs romāns. Tas garantē jums daudz labi pavadītu stundu.

Emma Woodhouse

C H A R L O T T E

LINK

DIE SUCHE

Š A R L O T E
L I N K A
C I E T S I R D Ī G Ā S S P Ē L E S

No vācu valodas tulkojusi
Sinda Krastiņa

821.112.2-31

Li 580

Charlotte Link

DIE SUCHE

© 2018 by Blanvalet Verlag,
a division of Verlagsgruppe Random House GmbH,
München, Germany.

Edgara Švanka vāka dizains

Vāka dizainam izmantoti attēli no © www.storyblocks.com

Šarlote Linka

CIETSIRDĪGĀS SPĒLES

Apgāda Zvaigzne ABC vadītāja VIJA KILBLOKA

Redaktore *Margita Krasnā*

Korektors *Diāna Graudiņa, Elīna Kola*

Apgāds Zvaigzne ABC,
SIA, K. Valdemāra ielā 6,
Rīgā, LV-1010. Red. nr. V-1131.
Jelgavas tipogrāfija

Šis ir ar autortiesībām aizsargāts darbs. Darba reproducēšana vai jebkāda cita neatļauta izmantošana ir autortiesību pārkāpums. Par autortiesību pārkāpšanu ir paredzēta atbildība Krimināllikuma 148. pantā. Saskaņā ar Autortiesību likuma 69.¹ pantu persona ir arī mantiski atbildīga par visiem zaudējumiem un morālo kaitējumu, kuru tā radījusi ar autortiesību pārkāpšanu.

© Tulkojums latviešu valodā, Sinda Krastiņa, 2020

© Literārā apdare, mākslinieciskais noformējums, izdevums latviešu valodā,

Apgāds Zvaigzne ABC, 2020

ISBN 978-9934-0-8540-6

1

Bija tumšs. Un auksts. Un vilciens uz Skārboro bija aizgājis viņai tieši gar degunu. Vilciens, par kuru viņi ar tēvu bija vienojušies. Hanna bija zvērējusi to nenokavēt.

“Tā būtu pirmā reize, kad tu ierastos laikus,” bija teicis Raiens, viņas tēvs. “Neesmu drošs, vai tā ir laba doma – ļaut tev vienai braukt uz Hallu.”

“Bet vecmāmiņa to vēlas. Šodien ir viņas dzimšanas diena!”

“Tu un vecmāmiņa! Es nūdien nesaprotu, ko tu...” Teikuma beigās Raiens bija norijis. Vecmāmiņa bija viņa māte, un abu attiecības nekad nebija bijušas labas. Hanna nezināja, kas tam par iemeslu, bet, tā kā patiesībā neviens īsti labi nesapratās ar viņas tēvu, meitene domāja, ka pie tā pirmām kārtām vainojama viņa uzvedība. Raiens parasti bija sliktā omā un pret citiem cilvēkiem izturējās nelaipni un nejauki. Arī sieva nebija spējusi paciest viņa raksturu. Kad Hannai bija četri gadi, viņas mamma bija pametusi ģimeni.

Raiens bija ļāvis četrpadsmitgadīgajai meitai sevi pierunāt palaist viņu vienu ar vilcienu uz Kingstonu pie Hallas šajā lie-tainajā novembra sestdienā apciemot vecmāmiņu, kurai bija dzimšanas diena, taču viņš ļoti skaidri tika pateicis, ka vispār viņam nepatīk viss šis pasākums.

“Tu allaž esi aizsapņojusies. Tu vienmēr nokavē. Tu ne ar ko netiec galā. Es nūdien prātoju, vai tas var labi beigties.”

Hanna zināja, ka tēvs viņai neuzticas, taču šoreiz meitene nebija ļāvusi sevi iebiedēt. Bija lūgusies, činkstējusi un galu galā saņēmusi atļauju. Viņi kopā bija izraudzījušies vilcienus no

Skārboro uz Hallu un atpakaļ. Norunājuši, ka Raiens sagaidīs meitu Skārboro un tad abi brauks uz Steintondeilu, ļoti mazu apdzīvotu vietu, kur bija viņu mājas un ko ar ārpasauli savienoja tikai slikta autobusu satiksme.

Vilciens bija aizgājis, tur neko nevarēja padarīt. Hanna stāvēja uz perona un cīnījās ar asarām. Kā tas varēja notikt? Meitene bija tik cieši apņēmusies nepievilt tēvu un pierādīt, ka uz viņu var paļauties, ka viņa ir patstāvīga un jau diezgan pieaugusi. Bet tā vietā viņa tagad tieši apstiprināja tēva aizspriedumus.

Hanna noslaucīja acis. Raudāšana neko nedos. Viņa uzrunāja kādu konduktoru un uzzināja, ka nākamais vilciens uz Skārboro ies pēc nepilnām divām stundām. Tas nemainīja situāciju. Viņa sameklēja somā mobilo telefonu un zvanīja tēvam, kurš strādāja ēku uzkopšanas un tīrīšanas uzņēmumā un šajā sestdienā apzināti bija pieteicies darbā. Kā jau varēja sagaidīt, tēvs bija ļoti dusmīgs.

– Es taisījos tevi sagaidīt ceturksni pēc septiņiem! Ko man tagad iesākt divas liekas stundas? Pulksten septiņos mēs beidzam. Ak Dievs, Hanna, kāpēc ar tevi vienmēr tā notiek? Vai tad ir tik grūti *vienreiz* laikus iziet no mājām?

Hanna norija siekalas. Ko lai viņa saka? Vecmāmiņa pēdējā brīdī vēl bija viņai lūgusi izņemt no veļasmašīnas drēbes un ielikt grozā, un varbūt tās galu galā bija izrādījušās izšķirošās divas minūtes, kuru pietrūka. Fakts bija tāds, ka viņa nebija pareizi aprēķinājusi ceļā pavadāmo laiku. Kā vienmēr.

– Kā vienmēr! – tēvs pabeidza lasīt morāli, kuras saturs bija aizšalcis Hannai gar ausīm. – Un vai zini ko? Tagad raugies, kā nokļūt mājās! Man nav lielas patikas allaž būt tavā rīcībā, kad tu, kā parasti, visu salaid dēlī! – To pateicis, viņš pārtrauca sarunu.

Hanna apsvēra, ko iesākt. Lēnā gaitā viņa soļoja pa peronu, šķērsoja stacijas ēku, vilcinājās, ejot garām *Pumpkin* kafejnīcai. Meitenei bija mazliet naudas, varbūt viņa varētu apsēsties, pasūtīt kolu un mafinu un vienkārši gaidīt... Kā īsta pieaugusi. Bet tad viņa atminējās tēva bargo balsi, un acis atkal sariesās asaras. Viņa dosies atpakaļ pie vecmāmiņas. Hanna gribēja, lai vecmāmiņa viņu apskauj un mierina.

Meitene izgāja stacijas laukumā. Priekšā uz četrus joslus *Ferensway* ceļa trokšņoja blīva satiksme – šajā sestdienas pievakarē transportlīdzekļu nebija īpaši mazāk kā normālā darba dienā. Bija iestājusies tumsa, no aukstā gaisa sijājās smalks lietutiņš. Hanna drebinādams savilka plecus.

Traģiskākais šajā situācijā bija tas, ka visa šī ķibele bija kā ūdens uz tēva dzirnavām. Tas bija briesmīgi, taču Hanna vienkārši nespēja pārliecināt Raienu, ka viņa vairs nav maza, dumja meitene. Viņš nemitīgi pēla meitu, piekasījās tur, kur nevajag, un izteica pārmetumus. Hanna bieži sev jautāja, kāda gan būtu viņas dzīve, ja mamma vēl dzīvotu kopā ar viņiem. Meitenei nebija skaidru atmiņu par mammu, taču fotogrāfijās viņa izskatījās jauna un ļoti glīta, un viņai bija skaists smaids. Savā ziņā Hanna spēja iedomāties, kāpēc viņa bija aizgājusi no tāda vīrieša kā Raiens, tomēr nesaprata, kāpēc mammai tūlīt vajadzēja doties tik tālu prom.

“Laikam uz Austrāliju,” tēvs bija noņurdējis, kad Hanna pirms vairākiem gadiem bikli tika jautājusi, kurp tad ir devusies mamma. “Viņai tur ir radi.”

Tā arī visi sakari bija pārtrūkuši.

Hanna iebāza ausis viedtālruna austiņas. Mūzikas dārdošie basi nomāca visu – satiksmi, ļaužu balsis. Pat Raiena dūsmīgo balsi, kas vēl joprojām spokojās Hannas galvā. Hannai gandrīz visu laiku ausis bija austiņas, lai gan tēvs, protams, arī par to pārmeta. Taču mūzika viņai palīdzēja atslēgties, aizmirst visas dzīves grūtības un problēmas. Vismaz uz kādu laiku. Diemžēl tās vienkārši neizkūpēja gaisā. Tās uzticami arvien atgriezās.

Meitene stipri satrūkās, sajutusi vieglu pieskārienu plecam, strauji pagriezās un izņēma no ausīm austiņas.

Viņa raudzījās kāda jauna vīrieša tumšajās acīs.

– Hanna? – vaicāja vīrietis. – Hanna Kāsvela?

– Jā? – Uz galvas uzvilktā kapuce un acīs krītošās slapjās matu šķipsnas liedza viņai uzreiz atpazīt svešinieku.

– Man ļoti žēl, negribēju tevi nobiedēt, – viņš teica. – Es pāris reižu tevi uzrunāju, bet tu mani nedzirdēji.

Tagad Hanna zināja, kas viņš ir. Kevins Bents. Viņš ar māti un vecāko brāli dzīvoja kādā reiz plaukstošā fermā Steintondeilā,

kas atradās tikai dažu jūdžu attālumā no Hannas mājām. Tēva ģimenē vairs nebija, un neviens skaidri nezināja, kas ar viņu bija noticis. Raiens runāja par Bentiem tikai dziļi nicinošā tonī un Hannai bija stingri noliedzis saieties ar abiem dēliem. Hanna nesaprata šo noraidošo attieksmi. Misis Benta bija ļoti jauka, un viņa tur neko nevarēja padarīt, ka cieš no multiplās sklerozes, pārvietojas vairs tikai ratiņkrēslā un bija spiesta pārtraukt saimniecisko darbību. Benti iztika no sociālās palīdzības, taču par to nedrīkstēja vainot nedz māti, nedz arī abus puikas.

– Sveiks, Kevin, – Hanna sacīja. Viņa cerēja, ka puisis neredz asaru pēdas uz viņas vaigiem. Kā nekā viņam bija jau deviņpadsmit gadu. Hanna nevēlējās stāvēt Kevina priekšā kā maza, noraudājusies meitene.

– Vai tu te esi pilnīgi viena? – viņš jautāja.

Hanna pamāja ar galvu. – Jā. Un burtiski nupat es nokavēju savu vilcienu.

Kevins pavicināja automašīnas atslēgas. – Es varētu tevi paņemt. Katrā ziņā līdz Skārboro. Tad man ir jādodas uz Krop-tonu pie draugiem, bet varbūt tētis varētu atbraukt tev pretim uz Skārboro.

Hanna apsvēra piedāvājumu. Ja viņa tagad brauks kopā ar Kevinu, tad Skārboro nonāks gandrīz sākotnēji norunātajā laikā. Tēvam viņa, protams, nedrīkst atklāt, ka sēdusies tieši Kevina Benta mašīnā, bet varbūt viņai kaut kas vēl ienāks prātā, ko varētu pateikt. Varbūt tēvs būtu pat pārsteigts, ja Hannai, par spīti visam, izdotos ierasties gandrīz precīzi laikā.

– Tad tev ir jātaisa diezgan liels līkums, – viņa sacīja. – No šejienes tu daudz ātrāk nokļūtu Krop-tonā, ja tev nebūtu jābrauc caur Skārboro.

Kevins paraustīja plecus. – Tās ir piecpadsmit minūtes. Vairāk nebūs.

Pēc Hannas domām, tās bija vairāk nekā piecpadsmit minūtes, taču viņa neko neteica. Meitene jutās mazliet glaimota. Simpātiskais Kevins Bents viņas dēļ kavēs savu laiku, bet tas, šķiet, puisī neuztrauca. Vai viņam patīk viņas sabiedrība? Hanna nespēja to iedomāties. Kas gan viņa ir? Maza, pelēka pele, par kuru vēl nekad neviens puisis nav izrādījis interesi.

– Kā būs: brauksi vai ne? – Kevins vaicāja.

Hanna sasparojās. Viņa jutās pagalam nedroša, taču, ja tagad atteiks, tad vēlāk dusmosies – to meitene labi zināja.

– Jā. Tas ir baigi jauki no tavas puses, – viņa sacīja.

Tā nu viņi abi kopā devās uz priekšu, šķērsoja ielu un sasniedza lielu stāvlaukumu, pilnu ar automašīnām. Kevins norēķinājās automātā, pēc tam viņi soļoja pāri laukumam, līdz puisis apstājās pie maza, nedaudz sabuktēta, taču ļoti tīra *Fiat* markas auto. Viņš atvēra mašīnas durvis, un Hanna ieslīdēja pasažiera sēdekli, atvieglota, ka izbēgusi no nepatīkamās situācijas. Viņa saprata: tēvs nekad nedrīkst uzzināt, ka viņa kāpusi Kevina Benta automašīnā. Nezin kāpēc viņš bija cieši pārliciecināts, ka visi Benti ir bīstami noziedznieki, dīkdieņi un plukatas, kas izvairās no darba, turklāt zagļi un krāpnieki, un varbūt kaut kas vēl ļaunāks. Fakts bija tāds, ka Kevina brālis pirms astoņiem gadiem bija nonācis policijas redzeslokā, kad tā izmeklēja kādas piecpadsmītgadīgas meitenes lietu. Ceļā uz skolu vairāki jaunieši bija viņu pierunājuši doties tiem līdz un tad kādas pamestas fabrikas angārā vairākas stundas bija vardarbīgi izturējušies pret viņu un ne vienu vien reizi izvarojuši. Kevina toreiz sešpadsmit gadus vecais brālis bija noliedzis savu līdzdalību noziegumā, un beigās tā patiešām netika pierādīta. Tas Raienu, protams, nebija pārsteidzis. “Skaidrs, ka viņš tur bija klāt,” Raiens bija apgalvojis, “policija ne bez iemesla par viņu interesējās. Diemžēl tā neko nevarēja pierādīt. Visiem tiem tipiņiem ir vieta aiz restēm.”

Kevins iedarbināja motoru, un viņi atstāja stāvlaukumu un iekļāvās blīvajā satiksmē uz *Ferensway* ceļa.

– Es gandrīz nebūtu tevi pazinis, – Kevins sacīja. – Tu esi izaugusi par skaistuli.

Hanna nosarka no prieka. – Nujā, es... – Ak Dievs, kā gan viņa varēja būt tik neveikla? – Nākamgad aprīlī man paliks piecpadsmit.

– Sasodīts! – iesaucās Kevins. Hanna sāniski uzmeta puisim ašu skatienu. Viņš smaidīja. Skaidrs. Viņa izklausījās pēc stulbas, mazas skolniecītes, kura skaita dienas līdz savai nākamajai dzimšanas dienai.

Aizmirsti to, Hanna, viņa sev teica, nemaz necenties atstāt uz viņu iespaidu. Kevins vienkārši ir laipns un tāpēc paņēma tevi līdzī, taču tu viņu galīgi neinteresē, un arī turpmāk nekas nemainīsies, ja tu tā uzvedīsies.

Viņi nesarunājās, līdz sasniedza pilsētas nomali un nogriezās uz A 165 ceļa, kas no Hallas veda uz Skārboro, – vietām tas pietuvojās jūrai, daudzkur to ieskāva zems, vēja izraustīts dzīvžogs, kuru tagad tumsā nevarēja redzēt. Vēl joprojām valdīja dzīva satiksme, viņi brauca auto kolonnā, un arī otrā pusē rindojās mašīna pie mašīnas. Viņi pavadīs ceļā gandrīz pusotru stundu. Salonā bija silti un omulīgi, taču Hanna jutās tik saspringta, ka vēlējās, kaut būtu gaidījusi nākamo vilcienu. Viņa te sēdēja cieši kopā ar vienu no Skārboro pievilcīgākajiem jaunekljiem un zināja, ka ne tikai viņai Kevins šķiet simpātisks. Par Kevinu tika daudz runāts – skolā un sociālajos tiklos, kuros sazinājās meitenes no Hannas apkaimes. Ikvienu būtu atdevusi visu par randiņu ar šo puisi. Viņš diezgan bieži mainīja draudzenes. Pašlaik Kevins skaitījās brīvs, bet tas nenozīmēja, ka viņam tiešām nav neviena romāna.

Hanna zināja, ka ikvienu šobrīd būtu no sirds viņu apskaudusi, taču tikpat labi apzinājās, ka visu var sabojāt. Viņasprāt, viņa nebija īsti pievilcīga, ne tāda kā pārējās meitenes. Dažas mārciņas par daudz uz gurniem, apaļi vaigi kā bērnam, šausmīgas drēbes. Tēvs noteica, ko viņai vilkt, un pats arī pirka meitai apģērbu. Tā kā Kāsveli pastāvīgi bija naudas grūtībās, pēc iespējas zemāka cena bija vienīgais kritērijs, kas noteica viņa izvēli. Un tieši tādas bija drēbes – lētas un bezveidīgas, pēc dažām mazgāšanas reizēm jau izbalējušas. Un allaž vismaz vienu izmēru par lielu, lai Hanna varētu tajās “ieaugt” un tik ātri nevajadzētu pirkt kaut ko jaunu.

Meitene nopūtās.

– Ko tu darīji Hallā? – Kevins piepeši jautāja. – Tik tālu prom no mājām.

– Apciemāju vecmāmiņu. Viņa tur dzīvo.

– Un tēvs tev ļāva braukt gluži vienai? – Steintondeilā bija zināms, ka Raiens Kāsvels ir ļoti stingrs un uzrauga katru meitas soli. It kā viņa pie pirmās izdevības arī varētu aizlaisties uz

Austrāliju tāpat kā misis Kāsvēla pirms desmit gadiem. Nabaga Hanna praktiski nedrīkstēja izdarīt nevienu lieku elpas vilcienu.

– Tas nebija viegli, – Hanna atzina. – Viņš negribēja, ka es braucu. Uzskatīja, ka man atkal kaut kas atgadīsies. Ļaunākais ir tas...

– Ka tu patiešām nokavēji vilcienu, – Kevins pabeidza teikumu, kad viņa sāka stostīties.

Meitene pamāja ar galvu. – Jā. Tēvs zina, ka viņam atkal ir bijusi taisnība.

– Manuprāt, tu pieļauj tādas kļūdas, jo viņš tev pietiekami ilgi iegalvo, ka tā tas arī būs, – sacīja Kevins. – Cilvēkiem var laupīt jebkādu pašpaļāvību, un viņiem nūdien vairs neveicas. Tev vajadzētu ticēt sev, Hanna. Tad viss būs labi.

Viņa apdomāja puīša vārdus. – Ir grūti ticēt sev, – viņa iesāka, – ja...

– Ja ir tāds tēvs kā tavējais?

– Vaina nav tikai tēvā. Tas ir arī... Manuprāt, es esmu...

Hanna neturpināja, viņa juta, ka Kevins viņu uzlūko. – Kas tu esi?

Nebija prātīgi to teikt, taču būtībā tas vairs nebija svarīgi. – Es neesmu tāda kā citas meitenes. Ne tik... forša. – Patiesībā viņa bija gribējusi teikt *glīta*, bet šo vārdu viņa, par laimi, bija norijusi. Nebija tā, ka Kevins pats to neredzētu, tomēr Hannai nevajadzēja uz to tieši norādīt.

– Kāpēc visām jābūt foršām? – jautāja Kevins. – Tev piemīt kaut kas īpašs, Hanna. Tu neesi tāda kā citas. Tas man šķiet daudz interesantāk!

Viņa norija siekalas. Vai Kevins to domāja nopietni?

Ko šādā situācijā sacīt?

Citas to zinātu, Hanna izmisusi domāja, *viņas to zinātu!*

Viņi atkal klusēja. Tikmēr viņi bija pabraukuši garām daudzām apdzīvotām vietām, un daudzas automašīnas jau bija nogriezušās. Lielceļš kļuva tukšāks. Paraugoties pa logu, Hanna neskaidri varēja saskatīt pļavas, kas izzuda pie apvāršņa. Kaut kur aiz tām bija jūra.

Tāda laikam ir brīvības sajūta, viņa piepeši ieprātojās. Nakts. Kevins. Mans tēvs, kuram nav ne jausmas, kur atrodos.

Lai pārtrauktu klusumu, viņa vaicāja: – Ko tu dariji Hallā?
– Viens mans čoms tur ver vaļā krogu. Šodien palīdzēju viņam salikt un izvietot mēbeles. Rīt man atkal jābrauc.

– Ak tā. Cik... jauki no tavas puses!

– Pazīstu viņu jau veselu mūžību. Decembra sākumā būs atklāšana. Ja gribi, tu arī varēsi dabūt ielūgumu.

Ārprāts. – Es... nujā...

– Pieļauju, ka kolu jau driksti dzert.

– Protams. Labprāt. Paldies. – Tēvs nemūžam to neatļaus. Krogs Hallā. Tā īpašnieks būs kāds Kevina Benta draugs. Bezcerīgi. Ja vien viņa neizdomās labu atrunu. Hannai bija draudzene, Šeila. Dažreiz – *dažreiz* – tēvs viņai atļāva pārnakšņot pie Šeilas. Ja nu viņa apgalvotu, ka dodas pie Šeilas, bet patiesībā brauktu uz Hallu?

– Tu varētu mani paņemt līdzi? – Hanna vaicāja. – Uz atklāšanu, es domāju.

– Protams. Domā, ka tēvs tev atļaus?

– Nē. Bet viņam tas nav jāzina. – Tas izklausījās neapstrīdami forši, nosprieda Hanna.

Kevins pasmaidīja. – Okei. Ja tev tas izdosies.

Izņemot viņus, pa lielceļu brauca vēl tikai dažas automašīnas. Kevins uzgriezta radio. Ariana Grande.

– Tev patīk šī mūzika? – puisis jautāja.

– Jā. Ļoti labprāt klausos.

Abi atkal klusēja. Mūzika bija skaļa. Tā piepildīja visu salonu. Ārā garām slidēja tumsa. Varbūt, prātoja Hanna, man tagad sāksies jauna dzīve. Kaut kādā ziņā.

2

Pulkstenis bija nedaudz pāri septiņiem, kad viņi ieradās Skārboro. Kevins veda ceļabiedreni uz staciju. Viņš bija jautājis, vai Hanna negrib piezvanīt tēvam un pateikt, ka ir atgriezies agrāk, taču meitene, iespējams, nedomājot, bija atbildējusi, ka viņš vēl esot uzkopšanas uzņēmuma biroja telpās un viņa tūlīt arī došoties uz turieni. Protams, nebūtu pareizi

zvanīt viņam no automašīnas. Tēvs uzreiz gribētu zināt, kurš viņu ir atvedis, un, pat ja Hanna neminētu Kevinu Benta vārdu, viņš ļoti sadusmotos. Raiens bija piekodinājis meitai nekad, *nekad* nekāpt svešā automašīnā, ja vien viņa ļoti labi nepazīst cilvēku, kas ir pie stūres. Tomēr Hanna nevarēja samelot par labu paziņu, jo pastāvēja risks, ka tēvs gribēs pārliecināties par viņas teiktā patiesumu. Raiens Kāsvēls nevienam neuzticējās.

Katrā ziņā lielais jautājums bija tāds: ko viņai tagad sacīt? Hanna bija laužījusi galvu, bet liktenis pārsteidzoši nostājās viņas pusē. Viņi nokļuva stacijā gandrīz vienlaikus ar vilcienu, ar kuru sākotnēji Hanna bija gribējusi braukt. Viņa varēs apgalvot, ka pēdējā brīdī uz to paspējusi. Tēvs pukosies, kāpēc Hanna nav piezvanījusi, taču pārmetumu viņa varēs ignorēt. Labāk nekā visu citu.

– Kur tad atrodas tas uzņēmums? – Kevins jautāja. – Es varētu tevi tieši tur izlaist.

– Nē, būs jau labi pie stacijas. Pateikšu tēvam, ka tomēr atbraucu ar vilcienu.

– Okei. – Viņš apturēja mašīnu. – Un tu patiesi iesi uz turieni? – puisis gribēja pārliecināties. – Pie tēva?

– Jā, protams. – Tēvs, iespējams, jau bija aizbraucis mājās, bet tas Kevinam nebija jāzina. Viņa piezvanīs tēvam, viņš uztrauksies, ka nu atkal ir jādodas atpakaļ, jautās, vai Hanna vispār ir “iedarbinājusi” savas smadzenes, tomēr beigu beigās atbrauks viņai pretim.

Hanna izkāpa, nodrebinājās. Mitrais un aukstais gaiss bija divtik nepatīkams pēc brauciena siltajā automašīnā. Kevins noliecās pār pasažiera sēdekli uz meitenes pusi. – Mēs vēl sarunāsim par atklāšanas svētkiem, okei?

– Jā, noteikti!

– Tu nebrouksi ar gadījuma mašīnu uz Steintondeilu, sarunāts? Tas ir bīstami!

– Noteikti ne.

– Labi. Uz drīzu tikšanos, Hanna! Lai tev jauks vakars!

Viņa aiztaisīja durvis un noskatījās nopakaļ automašīnai.

Ej tu nost! Vai tas patiešām bija noticis? Viņa savā ziņā bija norunājusi randiņu ar Kevinu Bentu. Tas būs ne gluži romantisks

randiņš divatā, jo viņi dosies uz svinībām, bet tik un tā. Viņa izies cilvēkos kopā ar Kevinu. Tā bija pirmā reize Hannas dzīvē, kad kāds puisis bija viņai jautājis, vai viņa grib tam pievienoties. Un tas bija tieši Kevins! Meitene satraukta izņēma no džinsu kabatas mobilo telefonu. Viņa pārsprāgs, ja tūlīt to nepastāstīs Šeilai.

Šeila, kuru no viņas telefona varētu atdalīt tikai amputācijas ceļā, atbildēja uzreiz.

– Sveika! Kas par lietu?

– Esmu Skārboro stacijā. Biju Hallā. Uzmini: kā nokļuvu līdz šejieni?

– Ar vilcienu, manuprāt, – mazliet garlaikoti atbildēja Šeila.

– Nē. Es Hallā satiku kādu, kas mani paņēma līdz savā automašīnā.

– Ko tad? – Šeila izklausījās nokaitināta.

Hanna izbaudīja šo brīdi. – Kevinu.

Šeila mirkli klusēja. Tad galīgi apmulsusi vaicāja: – Bentu? Kevinu Bentu?

– Jā. Tieši viņu.

– Tas tik ir kaut kas! Kevins paņēma tevi savā auto? Kā gan tu to panāci?

– Man neko nevajadzēja *panākt*. Mēs satikāmies, un viņš jautāja, vai nevēlos braukt līdz.

– Tev nūdien paveicās! – Šeilai neizdevās noslēpt skaudību.

– Un kāds viņš bija? Kāda tu biji? Cerams, atkal ne pārāk bikla, lai atvērtu muti.

Tieši par to Hanna bailojās.

– Nu, es...

– Viņš taču ar tevi negarlaikojās? – Šeila jautāja.

Būdama labākā draudzene, viņa neizturas īpaši jauki, Hanna nodomāja. Iespējams, tā bija skaudība, kas lika par sevi manīt, taču, par nelaimi, Šeila pārāk labi zināja Hannas vārīgās vietas un nekļūdīgi trāpīja tajās.

Hanna nolēma izspēlēt savu nākamo trumpi. – Patiesībā es nedomāju, ka viņš ar mani garlaikojās. Viņš norunāja ar mani tikšanos. Decembra sākumā.

– Ko?

– Ballītē. – Tas, pēc Hannas domām, izklausījās labāk nekā kroga atklāšana. – Kevins jautāja, vai viņam pievienošos.

– Kevins Bents grib ar tevi doties uz ballīti? – Šeila jautāja tik neticīgi, ka Hannai tas atkal šķita aizvainojoši.

– Jā.

– Nespēju to aptvert. Nudien! Kevins un tu...

– Problēma ir mans tēvs, – ieminējās Hanna. – Viņš to neatļaus.

– Pavisam noteikti ne, – Šeila gandrīz atviegloti piekrita.

– Tāpēc iedomājos: pateikšu, ka nakšņošu pie tevis. Ko teiksi? Vai piedalīsies?

– Hm. – Varēja nojaust, cik ļoti Šeilai nepatik viņas loma visā šajā pasākumā. Hanna kopā ar Kevinu Bentu – visas apkārtnes pievilcīgāko jaunekli – dosies uz ballīti, bet viņa, Šeila, sēdēs mājās un vienīgi nodrošinās alibi. Viņa uzskatīja, ka ir glītāka un foršāka nekā Hanna, neatlaidīgāka un apķērīgāka, turklāt viņa daudz labāk ģērbās. Kur, ellē, Kevinam bija acis?

It kā spētu nolasīt domas, Hanna vaicāja: – Un vai varēsi man aizdot arī kaut ko no drēbēm? Tu jau zini, manējās...

– Tajās tu nevari iet, tās ir zem katras kritikas. Mani pārsteidz, ka Kevinam tas šodien acīmredzot netraucēja. Jo viņa pēdējā draudzene bija nudien glīta un superīgi ģērbās...

Hanna katru vārdu uztvēra kā pļauku, taču centās Šeilai nelikt neko manīt. – Vai tu man palīdzēsi?

Šeila, šķiet, saprata, ka nekas cits neatliek, jo pretējā gadījumā izrādītos, ka viņa ir slikta draudzene. Turklāt viņa uzzinās visus jaunumus no pirmavota, ja atbalstīs Hannu.

– Okei, – viņa stiepti noteica.

– Paldies. Tu esi dievīga!

– Kāpēc gan viņš nepaņēma tevi līdzī uz Steintondeilu? Viņš taču arī tur dzīvo.

– Viņam vajadzēja braukt tālāk uz Kroptonu. Pie draugiem. Bez tam – kā es to būtu paskaidrojusi tēvam? Tagad varu apgalvot, ka atbraucu ar vilcienu.

Šeila tam piekrita. Viņas runāja vēl dažas minūtes, Šeila gribēja zināt par katru sīkumu brauciena laikā, pēc tam draudzenes atvadījās, un Hanna zvanīja tēvam. Vispirms uz mobilo